

[Kirkeministeren.]

således skulle afgives til en fremmed kommune, eventuelt en kirkelig kasse i et sogn udenfor kommunen; kommunerne måtte altså føre en særlig kontrol vedrørende sognebåndsløserne.

Eventuelt kunne der være spørgsmål om, hvorvidt sognebåndsløseren ligefrem måtte inddrages under den ligning, der finder sted til de kirkelige kasser i det sogn, den pågældende ved sognebåndsløsningen har søgt tilslutning til. Men hvad enten den ene eller den anden ordning gennemføres, vil refusionsordningen give anledning til utilfredshed, dersom ligningsprocenten er meget forskellig i de to sogne.

Det er vist temmelig givet, at de kommunale myndigheder ikke ville se med syndelig begejstring på en refusionsordning, og det er vist især tvivlsomt, om det, der kunne opnås ved en refusionsordning, ville være besværet værd. Det siger imidlertid sig selv, at skulle der fremkomme klager, som viser, at den nuværende ordning giver anledning til begrundede klager, vil jeg naturligvis altid være rede til at tage spørgsmålet op.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Fuglsang* til landbrugsministeren.

Vil ministeren foranledige, at der snarest fremkommer en bekendtgørelse vedrørende den nærmere forståelse og praktiske gennemførelse af de ved statshusmandslovens revision i 1954 gennemførte ændringer, særlig vedrørende statens adgang til at pålægge forkøbsret til fremskaffelse af tillægsjord?

Fuglsang: Statshusmandsloven af 1948 gav som bekendt i sin § 8, stk. 1, adgang for staten til at gøre forkøbsret gældende overfor ejendomme med over 56 000 kr. grundværdi og i stk. 2 til at pålægge også andre ejendomme forkøbsret til fremskaffelse af tillægsjord. En betingelse var det imidlertid, at den ejer af en mindre ejendom, der ønskede tillægsjord, inden 1. oktober 1953, skulle gøre anmeldelse herom til de lokale tremandsudvalg. Når det var sket, gav en bekendtgørelse af 25. september 1951 nærmere regler for sagernes videre behandling.

Dengang var der altså både en konkret adgang og for så vidt også en vis opfordring til at tage spørgsmålene op, og det var dengang sådan, at var der indgivet anmeldelse, måtte jordlovsudvalget også tage stilling for eller imod. Imidlertid var man efter fristens udløb klar over, at ikke alle krav var blevet anmeldt, og folketetinget tog konsekvensen heraf, idet loven blev revideret i fjor sommer og for så vidt også udvidet, som der i loven indførtes en almindelig bestemmelse om tinglysning af forkøbsretten til fordel for småejendomme, altså uanset om der var indgivet anmeldelse herom.

Dette må betragtes som en væsentlig forbedring; der er imidlertid et men, det, som altså har givet mig anledning til at stille mit spørgsmål. Loven siger nu, at forkøbsret kan af jordlovsudvalget pålægges, men derudover gives der ikke nogen anvisning på, hvordan denne mulighed skal praktiseres, sådan som loven af 1948 havde det, og som det nærmere var udformet i det før nævnte cirkulære, og så længe denne mangel er der, kan man vel nok sige, at lovens bestemmelser i nogen grad svæver i luften.

Det er jo sådan, at på den ene side kan man vel næppe vente, at jordlovsudvalget af sig selv skal tage initiativet, uden at der foreligger konkrete henvendelser, men på den anden side vil den enkelte borger, som kunne ønske en sag behandlet, i nogen grad være hemmet, hvis han ikke har bestemte retningslinier at gå efter og dårligt ved, hvem han skal henvende sig til, eller hvordan han skal gribe sagen an. Det samme gælder for så vidt bestemmelserne om statens forkøbsret til den frie jord; for fra hvem skal initiativet udgå i disse tilfælde, hvordan og på hvilket tidspunkt skal det ske?

Derfor er det altså, at jeg har stillet mit spørgsmål til den højtærede landbrugsminister, om ministeren vil foranledige, at der snarest fremkommer en bekendtgørelse vedrørende den nærmere forståelse og praktiske gennemførelse af de ved statshusmandslovens revision i 1954 gennemførte ændringer, særlig vedrørende statens adgang til at pålægge forkøbsret til fremskaffelse af tillægsjord.

Landbrugsministeren (Smørum): Jeg kan svare det ærede medlem, at i 1948, da bestemmelserne om statens forkøbsret til land-